

Tiedemiehenä - olen koulutukseltani tekniikan tohtori ja olen toiminut aikoinani mm. Teknillisen korkeakoulun mekaniikan nimitettynä apulaisprofessorina noin kymmenen vuotta - tahtoisin esittää muutamia näkemyksiä, jotka toivottavasti horjuttavat teidän mahdollisesti liian suurta kunnioitustanne tieteitä kohtaan. On nimittäin niin, että aikamme maallikko tieteen nopean kehityksen ja näyttävien saavutusten sokaisemana on helposti taipuvainen yliarvioimaan tieteen mahdollisuuksia ja nostamaan tieteen sellaiselle jalustalle ja korokkeelle, jota tiede ei ansaitse.

Otan esimerkin omalta erikoisalaltani mekaniikasta, joka on eräs fysiikan haara. Tulette huomaamaan, että mm. tämän hyvin tärkeän esimerkin kohdalla ja yhteydessä fysiikka ei kykene vastaamaan asiaan liittyvään viimeiseen ja perimmäiseen kysymykseen. Albert Einsteinin kehittämien erikoisen ja yleisen suhteellisuusteorian mukaan elämme neljulotteisessa avaruudessa, jonka kolme tilaulottuvuutta näemme silmillämme: pituus, leveys ja korkeus ja jonka neljäntenä ulottuvuutena on aika. Lähdetessä liikkeelle Einsteinin muotoilemista gravitaatiokenttäyhtälöistä (gravitaatio = painovoima), jotka muodostuvat kymmenestä ns. epälinearisesta osittaisdifferentiaaliyhtälöstä, joissa nk. Riccin tensori on asetettu nolaksi, on pystytty osoittamaan, että tämän monimutkaisen ryhmän yleistä ratkaisua ei tunneta. Tuolle monimutkaiselle ryhmälle löytyy kuitenkin erityisratkaisu, nk. Schwarzschildin ratkaisu, joka määrää avaruuden metriikan eli mittaominaisuudet gravitaatiokentässä. Tätä ratkaisua etsittäessä joudutaan käyttämään sellaista matematiikan aluetta, jonka nimi on tensorianalyysi. Massan vaikutuksesta avaruus muodostuu havainnollisesti sanottuna kaarevaksi - matemaatikot kutsuvat tällaista avaruutta epä-Eukliidiseksi. Edelleen voidaan määrittää painovoimakentässä liikkuvan partikkelin rata, joka on tämän neljulotteisen avaruuden geodeettinen viiva. Klassillisessa nk. Newtonin mekaniikassa selvittää painovoimakentässä liikkuvan kappaleen tai partikkelin radanmäärittämisestä kevyemmällä matemaattisella koneistolla, mutta ollessamme tarkkoja, me sovellamme Einsteinin painovoimateoriaa. Einsteinin painovoimateorialla ja, jos emme ole turhan pikkutarkkoja myös Newtonin painovoimalakiin nojautuen voimme määrätä ja saada selville painovoiman aiheuttaman vaikutuksen eli määrätä ja selvittää kappaleen tai partikkelin radan painovoimakentässä. Mutta ei edes Einsteinin painovoimateoria vastaa kysymykseen: Mitä painovoima on? Me tiedämme, mitä painovoima saa aikaan, mutta emme tiedä sitä, mitä painovoima on. Me tiedämme, että massa virittää avaruuteen tietyn tietyllä tavalla tietyistä fysikaalisista suureista riippuvan painovoimakentän, mutta me emme tiedä, miten ja miksi tuo viritys tapahtuu. Tässä esimerkiksi fysiikka on tullut erään polkunsa päähän: edessä on perustavaa laatua oleva kysymys, mutta vastausta ei ole löytynyt eikä ymmärtääkseni tähän kysymykseen löydykään. Tämän tosiasian fyysikot yleisesti nöyrästi myöntävätkin. Tuntuu siltä kuin Jumala olisi sanonut: Näin pitkälle painovoimateoriassa, mutta ei enää yhtään edemmäs, tähän täytyy teidän ylväiden ajatustenne asettua.

Lyhyesti vain totean, että aivan samalla tavalla me tiedämme, että sähkövaraus virittää tietyn sähkökentän, mutta me emme tiedä, miten ja miksi tuo viritys tapahtuu. Ja laajemminkin ottaen me emme tiedä, mitä sähkömagneettinen vuorovaikutus perimmältään on, vaikka kotimme ovat pullollaan elektroonisia kojeita televisioista sähkövatkaimiin saakka. Edelleen mitä tulee atomiin ja ydinvuorovaikutukseen, niin ihminenhan on kesyttänyt ydinvoiman ja kehittänyt taitavia matemaattisia malleja atomimaailman ilmiöiden hallitsemiseksi, mutta käsitys ja kuva atomista kehittyä ja muuttuu koko ajan ja tuntuu ikäänkuin pakenevan tutkijaansa: Bohrin atomimalliin riittivät vielä protonit, elektronit ja neutronit - nyt yksinkertaista kuvaa ovat tulleet sotkemaan neutriinot, erilaiset mesonit, positronit, kvarkit jne. Ydinvuorovaikutuksen perimmäistä ja syvintä olemusta ei kukaan fyysikko pyri vakavissaan selvittämään, riittää kun kehitetään malleja, joilla voidaan laskea ja ennustaa mahdollisimman hyvin atomimaailman ilmiöitä. Aivan kuten painovoimankin yhteydessä me voimme sanoa, että me tiedämme mitä ydinvoima saa aikaan, mutta me emme tiedä, mitä ydinvoima on. Kaikkien fysiikan vuorovaikutusten kohdalla meillä jää vastausta vaille kysymys: Mitä kyseinen vuorovaikutusvoima on ja miten ja miksi se syntyy? Näin fyysikko joutuu itse asiassa hyvin pienelle ja nöyrälle paikalle - hän ei voi muuta kuin tunnustaa olevansa voimaton oman tieteensä perimmäisten kysymysten edessä. Tämä seikka on itse asiassa ajanut monet fyysikot etsimään elävää Jumalaa, joka näyttää sanoneen: Näin pitkälle fysiikassa, mutta ei enää yhtään edemmäs, tähän täytyy teidän ylväiden ajatustenne asettua, vaikka minä sallinkin teidän edistyä vielä joissakin yksityiskohdissa.

Teologia - nimisessä tieteessä on tällä hetkellä eräänä valtavirtauksena ns. liberaalteologia, joka kaikissa suhteissa pyrkii asettamaan Raamatun Jumalan ilmoituksena kyseenalaiseksi. Fysiikka on tieteenä joutunut

tunnustamaan ja tunnustanut rajallisuutensa omalla alueellaan. Kun fysiikka eksaktina tieteenä tunnustaa rajallisuutensa omien perimmäisten kysymysten äärellä, on aihetta kysyä, miksi liberaaliteologia menetelmiensä puolesta fysiikkaa kehittymättömämpänä tieteenä ei omalla alallaan tee samoin. Viitataan tässä nimenomaan Jeesuksen Pyhästä Hengestä sikiämiseen, neitseestäsyntymiseen, syntien sovittamiseen, ylösnousemukseen, taivaaseen astumiseen, toiseen tulemukseen jne. - kaikki asioita, jotka Raamattu todistaa oikeiksi, mutta jotka liberaaliteologia mielettömässä ylpeydessään asettaa kyseenalaisiksi kieltämällä ne. Kuitenkin juuri näiden asioiden kohdalla liberaaliteologian tulisi tunnustaa rajallisuutensa. Mutta ei. Koska liberaaliteologian opinrakennelmiin eivät sovi yliluonnolliset tapahtumat, liberaaliteologia kieltää ne. Fyysikolle painovoima on selittämätön, yliluonnollinen asia - mutta fyysikolle ei tulisi mieleenkään sanoa: "Ei ole olemassa painovoimaa." Näemme siis ilman pitempiä perusteluita, että teologialla on rajansa - teologian aihepiiriin kuuluu ilmiöitä ja asioita, joita ei teologisesti eikä minkään muunkaan tieteen avulla voida lähestyä. Tämän toki uskovat teologit ymmärtävät ja myöntävät. Mutta liberaaliteologia ajaa täysin purjein alueella, jolla siltä puuttuu pätevyys. Ja tämä alue on uskon alue.

Maailma on täynnä selittämättömiä asioita eikä todellisuus lopu siihen, mitä me näemme ja ymmärrämme. Kun liberaaliteologi painaa lampun katkaisijaa, hän uskoo, että valo syttyy, vaikka hän ei yleisesti ottaen varmaankaan tiedä, mitä sähkövirta on. Samaa luottavaista lapsen uskoa, jota liberaaliteologi osoittaa sähköä kohtaan, toivoisi hänen osoittavan sitä Jeesusta kohtaan, jonka kaikkivaltias Jumala on ilmoittanut Sanassaan, pyhässä Raamatussa ja jonka liberaalipappia ympäröivät uskovatkin voivat omakohtaisesti todistaa elävän. Mihin tieteen on lopetettava, siitä usko saa aloittaa. Liberaaliteologia on luopioteologiaa. Liberaaliteologiassa silputaan ja saksitaan Jumalan Pyhä Sana mielettömän ylimielisen ihmisviisauden leikkurissa. Kuitenkin ihminen on vain tomuhiukkanen. Kuinka ihminen voisi käsittää ja selvittää suuren Luojansa kaikki teot ja toiminnat. Jo maailman alkeisvoimien kohdalla menee ihmiseltä sormi suuhun. Kuitenkin liberaaliteologia on käsittämättömästi ruvennut viehättämään teologeja. Professori Heikki Räisänen ei ole Suomen ainoa liberaaliteologi. Heitä on Suomessakin leegio. Voidaan kysyä myös, miksi Suomenkin kansan suuri osa mielellään kallistaa korvansa liberaaliteologian suuntaan. Hyvät ystävät, sallikaa minun sanoa: kysymys on lopun ajan luopumuksesta. Kuitenkin toisenkinlaisia todistajia kuin liberaaliteologit löytyisi vaikka millä mitalla. Itse asiassa jokainen uudestisyntynyt uskova pystyy antamaan todistuksen elävästä Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta, omasta Vapahtajastaan. Myös koko ajanlaskumme ajan on elänyt ja elää paljon uskovia, jotka yliluonnollisessa tilassa näkyjen ja ilmestysten kautta ovat saaneet viestejä Jumalalta. Lähes sääntönä on ollut, että näissä viesteissä viitataan joihinkin Raamatun kohtiin ja että niissä painotetaan, että Jumala on koko Raamatun Sanan ilmoituksen takana. Raamattu on syntynyt Jumalan Pyhän Hengen vaikutuksesta. **2 Piet.1:20-21**:ssä luettaisiin: *"Ja tietäkää ennen kaikkea se, ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä, sillä ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta."* **1 Kor.2:12-14**:n mukaan ymmärtääkseni sekä Pyhän Hengen inspiroimat Raamatun kirjoittajat että muutkin elävässä uskossa elävät Jumalan lapset puhuvat Hengen opettamalla eivätkä inhimillisen viisauden opettamalla sanoilla, selittäen hengelliset hengellisesti, mutta tätä luonnollinen ihminen ei ota vastaan, sillä se on hänelle hullutus.

Risto Arho, Usko ja tiede

Valoa ristiltä 1/1998

